

Smakelijk jubileum

Foto's: Berry de Reus

Door Herman Boesveld

Tegenover mij zitten Erwin Oldenburg en Mirjam van Ravensberg en dan weet de helft van Schaarsbergen meteen waar ik ben, te midden van Brabants Bont en met de geur van pannenkoeken. Goed geraden: 't Pannekoekenhuis Schaarsbergen. De reden is, dat dit pannenkoekenhuis dit jaar veertig jaar geleden van start gegaan is op deze plek en in de tijd waarin het woord pannekoek (zonder tussen-n) de juiste spelling was, pas vanaf 1995 werd het woord pannenkoek met een tussen-n geschreven.

Erwin komt uit een pannenkoeken-familie (dus de appel valt hier niet ver van de boom) en na de middelbare hotelschool in Wageningen (1985, Erwin was toen 23) kwam hem ter ore, dat uitspanning 'Rust Wat' te Schaarsbergen een koper zocht. 'Rust Wat' was vroeger een bekende naam zoals 'Rust een Weinig' in Hoenderloo, de paarden en de meners

konden daar uitrusten en daarbij hoorde natuurlijk een versnapering. Energiek en met enige hulp van de Rabobank is de koop geslaagd en begon Erwin aan de tocht van nu veertig jaar. Mirjam kwam in zicht en samen zorgden zij voor de komst van drie kinderen, waarna zij relationeel een eigen weg ingeslagen zijn, maar samen als eigenaren nog steeds staan voor

deze zaak. Een van de kinderen loopt zich al warm al opvolger.

Het leek hen een aantrekkelijk idee om dit jubileum "in de Dorpskrant te krijgen" en dat is gelukt, want wij besteden graag aandacht aan wat er leeft in Schaarsbergen en vieren graag mee met dit jubileum van veertig jaar. Nu is de titel van dit artikel ook meteen verklaard.

Ik trap af met een opmerking van niet zo lang geleden "als je in deze tijd rijk wil worden, moet je een pannenkoekenrestaurant beginnen". Erwin kopt deze voorzet meteen volledig in met "klopt helemaal in elk opzicht: materieel, maar ook qua gezelligheid, qua bedrijfsvoering, qua arbeidsomstandigheden, qua ervaringen enz. enz. Ga maar na: werktijden van 12 tot 20 uur, dus een gezin erbij hoeft geen probleem te vormen." Er schijnen 385 pannenkoekenhuizen in Nederland te bestaan. Een foto van 'Rust Wat' van voor 1985 in het restaurant toont aan, dat de aannemer ook veel werk gehad heeft aan de veranderingen van 'Rust Wat', steeds een stukje anders, een stukje groter, voorserres, zij-serres, maar de boerderij op zich is herkenbaar gebleven. Nog een uitdagende vraag: "Worden jullie niet gek van alle regelgeving, alle Arbo-regels"? "Nee helemaal niet, wij denken in uitdagingen, niet in problemen en proberen daar dan een bij ons passende draai aan te geven. Vergeet niet, dat wij een bedrijf zijn, waarin voedselveiligheid op nummer één staat." Als je de placemat erbij pakt, zie je vier restaurants: Olst, Borne, Lettele en Schaarsbergen. Allemaal familie? Inmiddels niet allemaal meer, maar oorspronkelijk wel. Wij zijn één waar het voordelen biedt zoals de inkoop en de uitstraling. Het Brabants Bont staat bij ons voor gezelligheid. Schaarsbergen is klein, maar groot qua pannenkoeken, want op de hoek staat Den Strooper. Concurrent of concullega? "Geenszins... wij zijn collega's, die op zeer vriendschappelijke wijze met elkaar omgaan. Paul en Hetty

denken net als wij "laten de mensen maar lekker naar Schaarsbergen komen" en dan komen ze voor pannenkoeken. Als Schaarsberger kun je weten, dat als bij ons het parkeerterrein vol staat, dat die bij Den Strooper ook vol staat."

"Topdrukte vooral in de zomer en in elk weekend. We boffen natuurlijk, dat we te midden van attracties staan zoals Burgers' Zoo, het Openluchtmuseum, het Oorlogsmuseum en campings, en vergeet niet dat we midden in de natuur staan: het Klompenpad begint hier, mountainbike-routes en fietsroutes starten hier. Nu zijn we met dominee Theo Pieter van de Dorpskerk en collega Den Strooper bezig met een Kabouter pad."

Veertig jaar, wat is er in die tijd allemaal niet veranderd, vaak niet ten goede. Je kunt geen vrachtwagen tegenkomen zonder de tekst "collega's gezocht". Hoe zit dat bij jullie? "Wij hebben wachtlijsten, onze koks en Yanung zijn hier al respectievelijk 35 en 31 jaar en Judith, het gezicht van onze zaak, loopt hier al sinds

2001 rond!" Duidelijk antwoord. De klanten dan, korte lontjes e.d. Weer een foute vraag. "Niets veranderd, iedereen is meegroeid, de kinderen van toen zijn nu de opa's met hun kleinkinderen, iedereen blijft houden van pannenkoeken en die zijn wel een beetje veranderd. Je kunt het niet bedenken of het staat op de kaart, diëten, glutenvrij, lactose-arm en noem maar op. Spek-appel blijft overigens favoriet."

Erwin komt met "het werken met jonge mensen en met gasten is het mooiste wat er is en daar gaan we nog eventjes mee door". "Gastvrijheid met een glimlach" lees ik en als Erwin mij naar buiten geleidt, heeft hij al zwaaiend zes gasten begroet, vast die kleine kinderen van vroeger. Ze zijn apetrots, die Erwin en Mirjam, ik snap waarom.

